

SKAMmen har ramt os – og ramt konfirmandstuerne, eller i hvert fald konfirmanderne! Kirken Underviser mødte konfirmanderne Johanne, Julie, Sille og Oliver til en snak om SKAM, og hvad serien kan og siger ind i deres liv.

Af Hanne Høgild, teologisk medarbejder i Folkekirkens Konfirmandcenter

»Jeg ser SKAM, fordi der var så mange andre, der så det og fortalte om det,« siger Oliver, »og så blev jeg grebet af det.« De andre nikker bekræftende til, at det er noget, man ser, fordi andre også gør det, »og så har man noget fælles at snakke om«, siger de.

»Det er en spændende serie, fordi den handler om unge mennesker,« uddyber Julie. »Det er ikke en børneserie, som vi måske synes, vi er blevet for store til og heller ikke en voksenserie, der er kedelig.«

»Det ville altså være RIGTIG kedeligt, hvis det handlede om familieliv!« understreger Johanne og griner.

»Og så sker der rigtig meget hele tiden,« siger Oliver, »handlingen er god.«

»Venner betyder sindssygt meget ...«

Venner ser tingene fra ens egen synsvinkel

Jeg bliver lidt nysgerrig på det med målgruppen, og hvorfor en gruppe 13-14-årige konfirmander synes, serien er for dem. SKAM handler jo ikke om teenagere i konfirmandalderen, men om unge, der faktisk er fem-seks år ældre. Jeg spørger dem, om SKAM handler om deres, konfirmandernes, liv: »Det handler meget om kærester,« siger Oliver, »det er ikke så meget os endnu.«

»Det handler også meget om fester. Det går vi heller ikke så meget til endnu,« fortsætter Sille.

Julie kredser det lidt mere ind, og jeg fornemmer på de andre, at vi nærmer os noget: »Men det med vennegrupper minder meget om vores liv. Det med, at man kan mødes og snakke om mange ting.«

»Ja,« fortsætter Johanne, »de behandler hinanden rigtig godt, også selv om der har været diskussioner.«

»Og så hjælper de hinanden meget,« siger Julie, »det, synes jeg, er noget, jeg kan blive inspireret af.«

Jeg spørger, om venner betyder meget for dem. »JA!« lyder det i kor, imens de smiler og griner til hinanden.

»Venner betyder sindssygt meget,« siger Johanne. »Vi er rigtig meget sammen med vores venner. Det er man.«

Jeg spørger dem, hvordan vennegrupperne i SKAM minder om deres egne venskaber: »Vi snakker også sammen og giver hinanden gode råd,« siger Julie, »og så ser venner tingene fra ens egen synsvinkel. Det er godt.«

»Ja, og det er anderledes råd, end dem man får af sine forældre,« siger Oliver. »Vi er lige gamle og forstår hinanden bedre ... men det er også godt at få gode råd af sine forældre!« Det er der bred enighed om hos de fire unge mennesker.

» der er nogen, der kommer til at gøre noget forkert, som de skammer sig over.«

Alle har et eller andet

Vi sidder og funderer lidt over, hvorfor serien mon hedder SKAM, for som en af dem siger: »Det er ikke et ord, vi sådan selv bruger.«

Johanne siger: »Der er mange problemer hele tiden. Der sker hele tiden noget, hvor der er nogen, der kommer til at gøre noget forkert, som de skammer sig over.« De bliver enige om, at det nok er derfor, serien har fået sit navn.

Julie bliver lidt mere konkret og zoomer ind på sæson 2: »Isak skammer fx sig over, at han er homo. Han snakker ikke med nogen om det, og han føler, han er den eneste.«

»Ja, og det er lige som om, han i lang tid prøver at lade som om, han ikke er det,« tilføjer Sille.

»Og Sana, hun kunne godt skamme sig over at være muslim.«

Jeg spørger hende, hvordan hun kan fornemme Sanas skam: »Det er fordi, hun kigger på andre pigers krop. Det virker som om, hun ville ønske, hun ikke skulle gemme sin egen krop inde i alt det tøj.«

»Alle har et eller andet,« tilføjer Julie. »I mange andre serier eller film er der tit én, der er den gode og kan klare det hele. Sådan er det ikke i den her serie. Det er på en måde mere realistisk,« siger hun.

De andre nikker bekræftende. De kan faktisk godt lide, at det ikke er så rosenrødt. »Det virker, som om, de er helt normale mennesker,« siger Oliver, »og det er godt.«

Jeg skal lige høre lidt mere om det der normale og realistiske, som de åbenbart har hæftet sig ved. Jeg spørger derfor, om de også selv oplever, at alle har et eller andet: »Ja, det har alle,« siger Johanne, »det er jo sådan livet er.« »Også jeres liv?« spørger jeg »Ja, også os!« De kigger rundt på hinanden, nikker anerkendende. »Ingen er jo perfekte,« slutter de af. Og jeg tænker, at det faktisk er et meget godt sted at sætte punktum for en rigtig fin snak.